

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovan Havelce v právní věci žalobce **B., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Yvetou Konfrštovou, advokátkou se sídlem v Českých Budějovicích, nám. Přemysla Otakara II. č. 6, proti žalovanému **Úřadu průmyslového vlastnictví**, se sídlem v Praze 6, Antonína Čermáka 2a, za účasti osoby zúčastněné na řízení **RNDr. J. K., CSc., MBA**, zastoupeného JUDr. Karlem Čermákem, jr., Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Národní 32, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2002, sp. zn. O 113827,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 30. 1. 2002, zn. O 113827 a rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 3. 2001, zn. O-113827, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 5990 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Yvety Konfrštové.
- III.** Osobě zúčastněné na řízení **se** právo na náhradu nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 28. 3. 2002 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“) ze dne 30. 1. 2002, č. j. O 113827, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 1. 3. 2001, zn. O-113827 o výmazu kombinované ochranné známky zapsané v České republice pod č. 207005 z rejstříku ochranných známek s účinností od data jejího zápisu. V odůvodnění rozhodnutí

žalovaný uvedl, že podle § 25 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“) Úřad vymaže z rejstříku ochrannou známku, jestliže v řízení zahájeném na návrh třetí osoby zjistí, že byla zapsána v rozporu s tímto zákonem. Spornou otázkou, kterou bylo nutno v odvolacím řízení posoudit, je, zda byla napadená ochranná známka zapsána v rozporu se zákonem či nikoliv, tj. zda v době jejího zápisu splňovala podmínky ustanovení § 3 odst. 1 citovaného zákona. Napadená kombinovaná ochranná známka ve znění „B. + B.“ obsahuje slovní prvky „B.“ a „B.“ namítané ochranné známky, přičemž odlišnosti spočívající v záměně spojky „a“ se znaménkem „+“, popř. umístění slovních prvků v obdélníkovém rámečku u napadené ochranné známky nelze považovat za prvky natolik distinktivní, které by vylučovaly možnost záměny napadené ochranné známky s ochrannou známkou namítanou. Žalovaný proto zkoumal, zda přihláška ochranné známky sp. zn. O 65496, na jejímž podkladě byla zapsána namítaná ochranná známka č. 174983, byla skutečně přihlášena pro celý rozsah tříd 1 až 35, tedy i pro třídu 18 mezinárodního třídění výrobků a služeb a v této třídě pro stejné nebo podobné výrobky. Žalovaný vyhodnotil z obsahu spisu sp. zn. O 65496 a z průběhu zápisného řízení, že namítaná ochranná známka byla přihlášena, resp. zapsána, i pro výrobky ve třídě 18 mezinárodního třídění výrobků a služeb, které jsou shodné nebo podobné s výrobky, pro něž je zapsána napadená ochranná známka, přičemž skutečnost, že v seznamu výrobků namítané ochranné známky nebyly zřejmě administrativním nedopatřením v době přihlášení napadené ochranné známky tyto výrobky uvedeny, není pro posouzení zápisné způsobilosti napadené ochranné známky rozhodující, neboť bylo prokázáno, že přihláška navrhovatele výmazu byla podána i pro výrobky ve třídě 18, a následně tedy požívala po celou dobu svého zápisu ochranu také pro tuto třídu. V důsledku toho žalovaný konstatoval, že napadená ochranná známka byla do rejstříku zapsána v rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách, neboť obsahuje shodné prvky a je zapsána pro stejné nebo podobné výrobky s ochrannou známkou s dřívějším právem přednosti, a nesplňuje tak základní rozlišovací funkci.

Žalobce podání žaloby odůvodnil tím, že žalovaný nerespektoval při projednávání věci zákon z následujících důvodů. Především vyjádřil nesouhlas se způsobem práce žalovaného, který formou tzv. úřední opravy seznamu zapsaných výrobků a služeb provedl vlastně výrok ve věci ochranné známky č. 174983, sp. zn. O 65496 přihlašovatele RNDr. J. K., CSc., MBA (dále jen „zúčastněná osoba“) formou dodatku k osvědčení dne 25. 10. 1999, ač o návrhu zúčastněné osoby bylo rozhodnuto v roce 1994 a zápis v rejstříku známek byl proveden v roce 1999. V r. 1999, kdy byla provedena tzv. oprava, platilo podle § 7 zákona o ochranných známkách, že určité opravy údajů lze provést jen omezeně, nelze změnit seznam výrobků nebo služeb, pro které má být známka podle § 5 odst. 1 písm. d) citovaného zákona zapsána. Zákon o ochranných známkách zavedl v řízení o zápise ochranných známek do rejstříku nový procesní krok, tzv. námitkové řízení, a tento postup nebyl dodržen. Protože nebyly uplatněny námitky z hlediska ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách, je lhůta k uplatnění důvodů, které se jinak námitkují, prekludována. V této souvislosti žalobce odkázal na právní výklad ustanovení § 42 zákona o ochranných známkách v publikaci „Zákon o ochranných známkách“ autorů V. Pítra a kol. V čl. 12 smlouvy o známkovém právu sjednané dne 27. 10. 1994 v Ženevě je upravena oprava chyby, jež se projevila ve známkovém rejstříku. Podle odst. 6 citovaného článku se neuplatní ustanovení předchozích odstavců u chyb, které podle jejich právních předpisů nelze opravit. Žalobce má za to, že v České republice je omezujícím předpisem ohledně oprav chyb ustanovení § 47 odst. 6 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), kdy lze opravit jen chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti v písemném vyhotovení rozhodnutí. V případě ochranné známky č. 174983 byla provedena oprava výroku, který mění obsah

ochrany a tzv. opravou byla přiznána nová priorita, účinky opravy jsou jako nová přihláška v r. 1999. I za situace, že bylo pravomocně rozhodnuto o návrhu na výmaz předmětné ochranné známky, měl by soud při hodnocení předběžné otázky posoudit, zda její zápis byl proveden v souladu se zákonem a případně dát podnět k zahájení řízení ex offio na výmaz této známky od počátku z důvodu zápisu v rozporu se zákonem podle § 25 odst. 1 písm. a). Kdyby postup Úřadu při tzv. opravě chyby byl zákonný, tedy postup podle přechodných ustanovení zákona o ochranných známkách (§ 42 odst. 1), řízení bylo dokončováno podle tohoto zákona, pak priorita ochranné známky č. 174983 měla být posouzena podle § 5 odst. 1 písm. d), § 6 odst. 1 a § 8 odst. 2 citovaného zákona. S poukazem na ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 174/988 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochranných známkách žalobce dovozuje, že podle obou zákonů je zúčastněná osoba majitelem ochranné známky ve třídě 18 až ode dne 25. 10. 1999, kdy jí byl vydán dodatek k osvědčení, za současného stavu dodatečného zápisu v rejstříku známek. Není důvod, aby dodatečně provedená oprava ochranné známky č. 174983 v rejstříku působila retroaktivně. Výrok rozhodnutí o věci samé nelze tzv. úředně opravit. Žalobce namítal, že v důsledku nečinnosti Úřadu ohledně seznamu výrobků a v důsledku nenapravení chyby do 5-ti let po vynesení rozhodnutí v roce 1994 je promlčeno právo zúčastněné osoby domáhat se ochrany třídy 18 z původní neurčité přihlášky ochranné známky z roku 1991 doplněné slovně v roce 1993 se zaplaceným správním poplatkem až v roce 1994 ze třídy 18. Vzhledem k tomu, že přihláška z roku 1991 neobsahovala uvedení seznamu výrobků a služeb podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 174/1988 Sb., neměla náležitosti podle § 6 odst. 1 zákona o ochranných známkách, nebylo prokázáno právo přednosti podle odst. 2 citovaného ustanovení do 3 měsíců od jejího podání, jinak ex offio k právu přednosti Úřad nepřihlíží. Podle napadeného rozhodnutí je spornou otázkou, kterou bylo nutno v odvolacím řízení posoudit, zda napadená ochranná známka byla podle tvrzení navrhovatele zapsána v rozporu se zákonem či nikoliv. Žalobce považuje za důležité, že výrobky třídy 18 nebyly v seznamu v době zápisu napadené ochranné známky uvedeny. Nedošlo tedy k zápisu a ke kladnému správnímu rozhodnutí o přihlášce ani podle § 12 odst. 1 zákona o ochranných známkách do 25. 10. 1999. Termín administrativního nedopatření zákon o ochranných známkách, prováděcí vyhláška ani správní řád nezná. Žalobce zdůraznil, že zápisné řízení o jeho ochranné známce č. 207005 proběhlo podle zákona o ochranných známkách řádně. Byla provedena rešerše, podána řádně přihláška, proveden průzkum podle § 8 citovaného zákona, zveřejnění a po zveřejnění zúčastněná osoba nepodala námitky podle § 9 citovaného zákona. Zápisem předmětné ochranné známky dne 27. 1. 1998 se žalobce stal jejím majitelem podle § 12 odst. 2 citovaného zákona s prioritou ode dne 13. 8. 1996. Není důvod, proč by dodatečně provedená oprava známky č. 174983 měla působit retroaktivně. Vzhledem k tomu, že žalobce nabyl právo k ochranné známce č. 207005 řádně, nemohl vůči němu jako veřejnosti nastat účinek opravy ochranné známky č. 174983 od roku 1991. Žalobce dále poukázal na ustanovení § 38 odst. 4 zákona o ochranných známkách, podle něhož je chráněn ten, kdo nabyl práva v dobré víře. V návaznosti na citované ustanovení žalobce namítal, že v důsledku nečinnosti Úřadu ohledně seznamu výrobků a v důsledku nenapravení chyby do 5 let po vynesení rozhodnutí v roce 1994, je promlčeno právo zúčastněné osoby domáhat se ochrany třídy 18 z původní neurčité přihlášky známky z r. 1991, doplněné slovně v r. 1993 se zaplaceným správním poplatkem až v r. 1994 ze třídy 18. Podle názoru žalobce byl návrh na výmaz podán z jiného právního důvodu než o jakém Úřad rozhodl. Návrh byl podán pro zaměnitelnou podobnost, resp. shodnost, a odůvodněn tím, že nevýraznou grafickou úpravou nepostačuje k odlišení ochranných známek navrhovatele. Výmaz byl navržen podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) a odst. 2 zákona o ochranných známkách. Podle ustanovení § 13 odst. 1 písm. f) a g) vyhlášky č. 213, ve znění pozdějších předpisů, má být uvedeno, jak má být ve věci rozhodnuto, tzn. návrh má obsahovat přesný návrh petitu, který musí

být věcně zdůvodněn a doložen důkazy. Citovaný zákon nestanoví, že by návrh na výmaz nemohl obsahovat více důvodů pro výmaz ochranné známky. Mohou-li však účinky výmazu v případě kumulativního petitu nastat v různou dobu (ex tunc či ex nunc), lze předpokládat, že v takových případech není petit dostatečně konkrétní. Úřad vlastně o celém návrhu výmazu nerozhodl, když dovedl, že ač navrhovatel uvádí, že ochranná známka byla zapsána v rozporu s ustanovením § 2 zákona o ochranných známkách, měl na mysli ustanovení § 3 odst. 1 citovaného zákona. Podle názoru žalobce měl navrhovatel na mysli ustanovení § 25 odst. 2 citovaného zákona. K tomu však nebyl dotázán. Byla-li ochranná známka zapsána v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 písm. b) až d) zákona o ochranných známkách a svým užíváním v obchodním styku získala rozlišovací způsobilost pro ty výrobky či služby svého majitele, pro které byla zapsána, tak se nevymaže, čímž se Úřad ani žalovaný vůbec nezabývaly. Z toho důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Vzhledem k tomu, že vady napadeného rozhodnutí jsou i vadami rozhodnutí vydaného Úřadem, navrhl žalobce, aby byla zrušena správní rozhodnutí obou stupňů a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce se dovolává neplatnosti zápisu, popř. opravy zápisu, starší ochranné známky a domnívá se, že Úřad měl, a soud nyní má, platnost a legitimitu tohoto zápisu zkoumat jako otázku předběžnou. Otázkou, zda starší ochranná známka byla zapsána v souladu se zákonem, se Úřad nemůže v řízení o výmazu jiné ochranné známky zabývat, neboť by tím porušil svou povinnost rozhodovat o žádosti na zahájení správního řízení tak, jak byla podána. Posouzení zápisné způsobilosti zapsané ochranné známky může být předmětem samostatného řízení o výmazu, resp. prohlášení ochranné známky za neplatnou, které je s to odstranit zápis učiněný v rozporu se zákonem. Pokud má žalobce za to, že ochranná známka zúčastněné osoby byla zapsána v rozporu se zákonem, měl tuto otázku řešit buď podáním opravného prostředku proti zápisu nebo návrhem na výmaz, resp. prohlášení neplatnosti, této ochranné známky. Zákon totiž nestanoví nárok žalobce, aby z jeho podnětu Úřad zahájil řízení ex off. Starší ochranná známka byla v úplnosti do rejstříku ochranných známek zapsána dne 25. 10 1999, aniž by proti tomuto zápisu byl podán rozklad a s výjimkou podání návrhu na výmaz z důvodu neužívání nebyla napadena žádným návrhem z důvodu jejího zápisu v rozporu se zákonem. Za těchto okolností je nutno zápis starší ochranné známky, a to až do prokázání opaku, pokládat za právně bezvadný a platný. Pokud se žalobce dovolává ochrany svých vlastnických práv k vymazané ochranné známce s poukazem na to, že je nabyt v dobré víře, bylo podle zákona o ochranných známkách právo nabyt v dobré víře chráněno jen tehdy, jednalo-li se o přepis majitele ochranné známky z tzv. obchodního zástupce ve smyslu čl. 6 Pařížské úmluvy na ochranu průmyslového vlastnictví a dále podle ustanovení § 38 odst. 34 zákona o ochranných známkách byla chráněna práva těch třetích osob, které je získaly v průběhu doby do prominutí zmeškání lhůty. Podle tehdy platného správního řádu byla také poskytována ochrana práva nabytého v dobré víře jen podle §§ 62 a 65 správního řádu. O žádný z uvedených případů se však zjevně nejedná. Zákon nestanoví, že by ten, kdo jednal v souladu s rejstříkovými údaji, byl chráněn bezvýjimečně, a to i v právu nabytém bona fide. Byť by žalobce nabyt práv k ochranné známce v dobré víře, nelze tuto dobrou víru chránit, neboť by to bylo na úkor silnějších práv navrhovatele výmazu, který tato práva nabyt z titulu dřívější přihlášky. K žalobnímu bodu, v němž se žalobce dovolává řádného průběhu zápisu své ochranné známky do rejstříku, žalovaný poukázal na stanovisko Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 5 A 48/96. K tomu uvedl, že úřední zápis označení nečiní sám o sobě toto označení bezvadným a zápis také není rei iudicatem. Odstranění zápisu učiněného v rozporu se zákonem je proto zajištěno institutem výmazu. Pokud žalobce namítal, že vlastník starší ochranné známky byl prekludován ve svém právu podat námitky proti zápisu ochranné

známky do rejstříku, směřuje v tomto případě řízení o námitkách, které probíhá před zápisem ochranné známky do rejstříku, a řízení o výmazu, které může probíhat až poté, co je ochranná známka do rejstříku zapsána. Jedná se o různá řízení a teorie i praxe jsou zajedno v tom, že navrhovatel výmazu, resp. prohlášení ochranné známky za neplatnou, může tuto žádost podat i poté, co s totožnými důvody neuspěl v námitkovém řízení. V tomto případě však tomu tak není. Ve smyslu ustanovení § 9 zákona o ochranných známkách mohl namítající podat námitky jen z důvodu v tomto ustanovení uvedeném. Návrh na výmaz však byl podán nejen z důvodu kolize se starší ochrannou známkou (§ 5 odst. 2 zákona o ochranných známkách), ale rovněž z absolutních důvodů zápisné nezpůsobilosti (§ 25 odst. 1 písm. a) citovaného zákona). Návrh na výmaz ochranné známky tak byl dostatečně konkrétní s tím, že absolutní důvody zápisné nezpůsobilosti byly Úřadem shledány v rozporu zápisu ochranné známky žalobce se starší ochrannou známkou podle ustanovení § 3 odst. 1 citovaného zákona. Z tohoto důvodu nebylo nutno zkoumat, zda ochranná známka svým užíváním po zápisu získala dodatečně rozlišovací způsobilost pro svého vlastníka. S ohledem na to, že byly vyvráceny jednotlivé žalobní body, navrhl žalovaný, aby žaloba byla zamítnuta.

V daném případě se jedná o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ust. § 132 s. ř. s. z Vrchního soudu v Praze. Podle uvedeného ustanovení Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy u nichž byla přede dnem účinnosti s. ř. s. dána jejich věcná příslušnost, dokončí řízení zahájená před těmito soudy. V předmětné věci byla dána věcná příslušnost Vrchního soudu v Praze, neboť obsahem žaloby je návrh na přezkoumání rozhodnutí vydaného ústředním orgánem státní správy. Řízení o žalobách podaných podle části páté, hlavy druhé o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, o nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti s. ř. s., se dokončí podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s. (§ 130 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené správní rozhodnutí, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), tj. k 30. 1. 2002. V řízení proto bylo postupováno podle zákona o ochranných známkách, který byl zrušen zákonem č. 441/2003 Sb. s účinností od 1. 4. 2004.

První ze žalobních bodů, v němž žalobce namítal, že neproběhlo námitkové řízení z hlediska ustanovení § 3 odst. 1 zákona o ochranných známkách v řízení o přihlášce jeho ochranné známky č. 207005, a že je proto lhůta k uplatnění důvodů, které se jinak namítají, prekludována, není důvodný.

Podle ustanovení § 3 odst. 3 zákona o ochranných známkách Úřad na základě řádně a důvodně uplatněných námitek podle § 9 nezapiše do rejstříku označení, které zasahuje do zákonem chráněných starších práv třetích osob.

Citované ustanovení vytváří prostor pro ochranu práv třetích osob, s jejichž zájmy by se mohl zápis ochranné známky do rejstříku křížit. Je jím upravena relativní vyluka ze zápisné způsobilosti přihlášeného značení do rejstříku ochranných známek, podle níž třetí osoby vyjmenované v ustanovení § 9 citovaného zákona, z důvodů v něm uvedených, mohou zabránit užívání takových označení, jež by mohla poškodit jejich práva. Podání námitek je plně v dispozici těch osob, jejichž zájmy mohou být dotčeny a Úřad tyto skutečnosti nezkontroluje z úřední povinnosti. Námitkové řízení je v řízení o přihlášce ochranné známky zařazeno před zápisem ochranné známky do rejstříku. Nejedná se o řízení odporové, které vede k výmazu ochranné známky z rejstříku, jestliže již k zápisu ochranné známky došlo.

Ze žádného ustanovení zákona o ochranných známkách však nevyplývá, že by podání návrhu na výmaz ochranné známky bylo podmíněno proběhnutím námitkovým řízením. Jedná se totiž o dva rozdílné prostředky, na sobě nezávislé, jimiž lze dosáhnout stejného výsledku, tj. že ochranná známka nebude v rejstříku ochranných známek zapsána.

Pokud žalobce v souvislosti s výhradami uplatněnými proti postupu Úřadu při zápisu ochranné známky zúčastněné osoby ve vztahu ke třídě 18 poukázal na ustanovení § 38 odst. 4 zákona o ochranných známkách, je tento odkaz v dané věci zcela nepřipadný. Účelem prominutí zmeškání lhůty (§ 28 správního řádu) je poskytnout účastníkovi řízení možnost odvrátit nepříznivé následky zmeškání lhůty, v níž měl být účastníkem učiněn úkon, jestliže ke zmeškání došlo ze závažných důvodů. Podle ustanovení § 38 odst. 4 zákona o ochranných známkách zůstávají nedotčena práva nabytá v dobré víře pouze v mezidobí mezi podáním žádosti o prominutí zmeškáním lhůty a rozhodnutím o ní. Taková situace však v daném případě nenastala.

Nedůvodný je také další žalobní bod, v němž byly namítány vady řízení týkající zápisu ochranné známky č. 174983. Důvodem pro zamítnutí návrhu na výmaz ochranné známky žalobce č. 207005 nemůže být skutečnost, že řízení o zápis ochranné známky č. 174983 s právem přednosti případně trpělo procesními vadami, ani že rozhodnutí vydané v tomto řízení by mělo vady. Řízení o výmazu ochranné známky totiž není další možností přezkumu zápisného řízení týkajícího se jiné ochranné známky. Proto v žalobě v tomto směru namítaná nezákonnost nemůže být v řízení o výmaz ochranné známky č. 207005 vůbec zkoumána. Předmětem zkoumání v řízení o výmaz předmětné ochranné známky může být pouze naplnění důvodů podle ustanovení § 25, popř. § 26, zákona o ochranných známkách. Nelze jistě vyloučit, že důvody pro výmaz ochranné známky jsou důsledkem toho, že řízení o zápis ochranné známky s právem přednosti neproběhlo řádně, ovšem není-li zde následku, pro který lze ochrannou známku vymazat, jsou procesní vady původního řízení o zápisu ochranné známky irelevantní. Z těchto důvodů nelze žalovanému důvodně vytýkat, že těmito otázkami v řízení o výmaz ochranné známky žalobce nezabýval, a stejně tak se jimi nemůže zabývat ani Nejvyšší správní soud v tomto řízení.

Opodstatněným však shledal Nejvyšší správní soud žalobní bod, v němž žalobce namítal, že návrh na výmaz jeho ochranné známky č. 207005 byl podán z jiného právního důvodu než o jakém rozhodl Úřad.

Podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách Úřad vymaže ochrannou známku z rejstříku, jestliže v řízení zahájeném na návrh třetí osoby nebo z vlastního podnětu zjistí, že byla zapsána v rozporu s tímto zákonem; v tomto případě se na ochrannou známku hledí tak, jako by vůbec nebyla zapsána. To neplatí, jestliže známka byla zapsána v rozporu s § 2 odst. 1 písm. b) až d) a svým užíváním v obchodním styku získala rozlišovací způsobilost pro ty výrobky či služby svého majitele, pro které byla zapsána.

Podle ustanovení § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách Úřad vymaže z rejstříku zaměnitelnou ochrannou známku, jestliže v řízení zahájeném na návrh majitele ochranné známky s dřívějším právem přednosti zjistí, že napadená ochranná známka je zapsána pro stejné nebo podobné výrobky nebo služby; Úřad výmaz neprovede, jestliže majitel ochranné známky s dřívějším právem přednosti vědomě strpěl užívání napadené ochranné známky po dobu pěti let od jejího zápisu.

Náležitosti návrhu na výmaz ochranné známky z rejstříku ochranných známek byly v době podání návrhu (12. 1. 2000) upraveny v ustanovení § 13 vyhlášky č. 213/1995 Sb. (účinné v době od 1. 10. 1995 do 1. 4. 2004) a podle odst. 1 písm. g) citovaného ustanovení musel návrh obsahovat věcné odůvodnění a musely k němu být doloženy důkazy. Z dikce „věcně odůvodněn“ je nutné dovodit, že v návrhu na výmaz musí být výslovně uvedeny důvody, pro něž je výmaz navrhován. Zúčastněná osoba se však omezila na lakonické konstatování, že „napadená ochranná známka a ochranná známka navrhovatele jsou zaměnitelně podobné, resp. shodné. Nevýrazná grafická úprava napadeného označení nepostačuje k odlišení od ochranných známek navrhovatele. Z důvodů uvedených výše a dle § 25 odst. 1 písm. a) a dále odst. 2 zákona č. 137/1995 Sb., o ochranných známkách, navrhuje, aby ochranná známka č. 207005 byla vymazána.“ Takto formulovaný návrh je však neurčitý a vnitřně rozporný. Zúčastněná osoba v něm tvrdí, že ochranná známka č. 207005 je zaměnitelně podobná, resp. shodná, a přitom se současně domáhá jejího výmazu podle ustanovení § 25 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, aniž by návrh obsahoval zmínku o tom, v čem je zápis v rozporu se zákonem o ochranných známkách. I při nejmírnějších požadavcích je ale nezbytné, aby návrh nějaké důvody, pro něž je výmaz navrhován, obsahoval. Byla-li by ochranná známky vymazána z důvodu uvedeného v citovaném ustanovení, mělo by to za následek, že by účinky výmazu nastaly ex tunc, tzn., že by se na ni hledělo, jako by nebyla zapsána vůbec. Zatímco při výmazu podle ustanovení § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách, který je také výslovně v návrhu uveden, by byla posuzována shodnost nebo zaměnitelnost, přičemž v případě výmazu z tohoto důvodu by účinky nastaly ex nunc, tzn. právní mocí rozhodnutí o výmazu. Zákon nevylučuje, že by návrh na výmaz nemohl obsahovat více důvodů směřujících k výmazu jedné ochranné známky (kumulativní petit). Mohou-li však účinky výmazu v případě kumulativního petitu nastat v různou dobu (ex tunc a ex nunc), jak tomu bylo v daném případě, je takový petit neurčitý. Povinností správního orgánu však je rozhodnout vždy o celém předmětu řízení, který byl vymezen návrhem na výmaz ochranné známky a ve výroku rozhodnutí to také jednoznačně a srozumitelně vyjádřit (§ 47 odst. 2 správního řádu), a to i v případě, že považuje za dostačující jeden z nich. Nemůže však druhý nechat zcela bez povšimnutí (v daném případě podle § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách) a navíc dovozovat něco, co v návrhu vůbec není. Navrhovatel v návrhu na výmaz ochranné známky č. 207005 neuváděl, že byla zapsána v rozporu s ustanovením § 2 zákona o ochranných známkách a dedukce žalovaného, že je obsahu návrhu třeba rozumět tak, že jde o návrh na výmaz z důvodu zápisu napadené ochranné známky v rozporu s ustanovením § 3 citovaného zákona, lze bez nadsázky označit za spekulativní. Rozhodl-li Úřad o neurčitém návrhu, není, a ani nemůže být, jak z napadeného rozhodnutí, tak i z rozhodnutí Úřadu zřejmé, jakým způsobem se správní orgány vypořádaly s oběma uplatněnými důvody výmazu předmětné ochranné známky, jichž se zúčastněná osoba mimo jakoukoliv pochybnost dovolávala, tj. podle § 25 odst. 1 písm. a) a podle § 25 odst. 2 zákona o ochranných známkách.

O návrhu na odložení vykonatelnosti napadeného rozhodnutí i rozhodnutí Úřadu podaného současně se žalobou Nejvyšší správní soud nerozhodl s ohledem na účinnost s. ř. s. od 1. 1. 2003, podle něhož může soud na návrh rozhodnout pouze o odkladném účinku, popř. předběžném opatření.

Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí včetně správního rozhodnutí I. stupně podle ust. § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobci, který měl ve věci úspěch, vzniklo právo na náhradu nákladů řízení, které uplatnil, a to v nižší částce než která by mu podle vyhlášky č. 177/1996 S. a vyhlášky 424/2000 Sb. náležela, když práva na náhradu ostatních nákladů se vzdal. Jedná o soudní poplatek v částce 1000 Kč, odměnu za právní zastoupení za 5 úkonů včetně 19% daně z přidané hodnoty ve výši 4165 Kč a náhradu hotových výdajů v návaznosti na 5 úkonů ve výši 825 Kč (3 x 75 Kč a 2 x 300 Kč).

Podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud přiznat právo na náhradu dalších nákladů. V projednávané věci zúčastněné osobě soud žádnou povinnost, s níž by jí vznikly náklady, neuložil a zúčastněná osoba právo na náhradu dalších nákladů neuplatnila.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu